

Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1908-1910 : L 84:1 - 73

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Brevet blev säkert inte någonsin levererat idag
för det är sådant vänligt gr.
2065

Falun 15. 3. 1909

Käraste!

Jag håller på med ett par dagars experiment. Det är något galet med mina ögon, fast inte doktorn kunde upptäcka det. Jag skulle vilja säga, att de ha skrivarsjuka, för så fort jag nu för tiden skriver några timmar, så bli de röda och onda. I söndags drog sig till och med en helt svart dimma över det ena ögat, så att jag ingenting såg med det på en lång stund. Det är alltid skrivningen, som pinar dem, så att nu ämnar jag försöka att inte skriva på ett par dagar annat än med maskin. Det vore ju en möjlighet, att då en människa har hållit på och nött på samma skrivarnerver varje dag under många år i rad, så behöva just dessa nerver vila ut en tid. Att skriva på maskin känns som en så ljuvlig vila för ögonen. Det är ju bra väl, att en sådan inrättning finns, annars finge du allt ett mycket kort brev idag, och det vore skada för jag har litet smått att berätta.

Vi hade ett mycket sorglustigt kungabesök här i fredags. Tåget står här i tjugominuter. Hela staden var nere vid stationen, hopträngd på en smal perrong, ytterst på perrongkanten stodo honoratiories och några damer med buketter. Att inte vi blevo skuffade under tåget var ett stort under. Så kommo de kungliga, stego av och skakade hand med oss. Kungen sa: "Det var snällt, att Ni kom ner." och kronprinsessan tackade för blommorna och frågade om det fanns mycket snö i Rättvik. Därpå började flickskolan sjunga något tunnt och svalt och då stego die hohe herrschaften uppå vagnsplattformen för att inte bli trängda under den. För trots alla de överhetsperzoner, som voro nere, var det ingen, som sade ett ord till folket. Sedan sjöng flickskolan ännu en sång och så var det tyst och stilla omkring kungavagnen i väl en kvart. Kungen stod och teg och då måste ju alla

4
andra tiga. Jag stod två steg ifrån honom, och det föreföll mig, att det skulle ha varit en sann välgärning, att gå fram och tala med honom, blyg var jag inte heller, men jag vill inte vara framfusig. Till sist fick jag då tala litet med kronprinsen och tacka honom för telegrammet, och det var för den skull jag var nere, så jag var Hjä De kungliga voro då både frusna och uttråkade, då de äntligen fingo fara, men de tyckte nog om att det var så ofantligt mycket folk nere. De sågo ut, som om de voro ute på någon slags eskapad, och i Rättvik ha de nog slagit sig /riktigt lösa.

Jo, så har jag hört litet om Gösta Berling direkt från Pauli. Han tror nog, att jag är ledsen över utgången och skriver för att trösta mig och säger, att det hela inte var så misslyckat, som tidningarna säga. En del saker gjorde sig utmärkt, men det blev så förfärligt långt att sitta och vänta mellan de mycket korta tablåerna, att människorna blevo förtvivlade. Jag för min del är så glad, att det var tråkigt, att jag kan inte säga det. Jag har nu haft brev från sju landsortsdirektörer angående dramatisering av Gösta och hade detta gått bra, hade jag fått brev från sju andra och till sist hade jag blivit så utpinad, att jag hade sagt ja. Nu slipper jag denna pina för en lång tid framåt. Jag är mycket nöjd, att de ha fått se att saken inte går. Det var det enda sättet. Sjöman har jag talat med i telefon. Jag har aldrig hört en så tillgjord och tråkig organ. Det lär visst också ha varit hennes uppläsning av Fru Musika, som gjorde publiken rent rasande av ledsnad. Men i alla fall är det då rent för tokigt med alla de fiascon, som jag gör så snart jag skall uppå scenen. Jag undrar om jag någon gång skal få en upprättelse.

Gerda reste i går till Stockholm för att skaffa sig en klädning.

vård

9. Det är en vice disponent här vid Bergslaget, som skall fira bröl-
lop nästa Måndag och Gerda och Janne ha blivit bjudna. Han heter La-
rs Yngström. Detta skall du komma ihåg att tala om för Easter Na-
na nästa gång för han är ifrån Karlskoga. Han är mycket rik och
gifter sig nu med en flicka, som har varit hans maskinskriverska i
ånga år. Dotter till hotellägarinnan. Hon är rik hon med och med god
uppfostran. Hon har väl haft plats på Bergslaget som andra flickor här
i staden för att inte behöva gå hemma. Nu skola dessa två fira et-
vansinnigt bröllop. På måndag skall det bli kyrkokonsert med kantat av
Borslund, musik av Pettersson-Berger, Stenhammar och Forsell skola medverka.
Efter kantaten kyrktrolövning, och brudparet skola ledsagas av tolv
fattiga folkskolebarn, som de själva ha bestått vackra vita dräkter.
Andra dagen blir det först lunch i Gruvan, sedan stor middag på
Bergslagssalongen. Tredje dagen vigsel i kyrkan kl. 9. f.m. Sedan resa de
nygifta utrikes i egen järnvägsvagn, klädd med blått och gult och i
den skola de åka genom hela Europa. Det sista tycker jag verkligen
vore idealiskt. Hela staden har nu förfärligt roligt av att tala om
detta bröllop, men det är allt litet obehagligt, att de skola hitta
på och utveckla sådan barnslig lyx i dessa onda tider. Det kan inte
vara nyttigt.

Kära du, om det ändå ville klara upp sig snart med dina
affärer. Jag tycker det är ändå någon bättring, allt åtminstone Wolmar
kan skriva till Otto. På Axels beskrivning låter det som om Otto rakt
inte vore normal, då det gäller arv eller pengar. Han vill ju ha all
ihop. Nog vore det väl bäst för Axel om du kunde förmå honom att
resa bort. Det är en faslig familj. Jag börjar beundra Otto, som
kunde hålla den såpass i styr, medan han levde.

Nu farväl! De bästa önskingar för din bok min älskade vän
och för ditt arv från din

Jag får nog ta Chälerska Selma.
Hälsat. Jag brukar att de li ända annars.